

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL ORADEA

Secția de contencios administrativ și fiscal

Dosar nr. (...)

Nr. operator de date cu caracter personal: 3159

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de (...)

Completul de judecată constituit din:

Președinte: (...)

Judecător: (...)

Judecător: (...)

Grefier: (...)

Pe rol se află soluționarea recursului formulat de recurenta-reclamantă (...), cu sediul în (...), în contradictoriu cu intimata-pârâtă (...), cu sediul în (...), împotriva sentinței nr. (...), având ca obiect anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă reprezentantul recurente – avocat (...), în baza delegației de substituie depuse la dosar (fila (...)), lipsind intimata.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei în sensul celor de mai sus, învederându-se instanței că recursul este timbrat, precum și faptul că recurenta a depus la dosar note scrise, iar intimata a depus note de ședință, după care:

Instanța pune în discuție admisibilitatea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept formulată de către recurenta (...).

Reprezentantul recurente – avocat (...) susține că cererea de sesizare este admisibilă, fiind îndeplinite prevederile art. 519 C.pr.civ.. Astfel, chestiunea invocată are legătură cu judecata în curs, judecata este pe rolul Curții de Apel în ultimă instanță, iar lămurirea chestiunii de drept este determinantă pentru soluția ce se va pronunța și este una de noutate asupra căreia ÎCCJ nu s-a mai pronunțat. Prin notele de ședință, intimata susține că deja s-a dat o dezlegare problemei de drept supuse discuției de către (...), ori această instituție nu este abilitată din punct de vedere legal să dea dezlegări.

Curtea reține cauza pentru deliberare și pronunțare asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

CURTEA DE APEL

Deliberând asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, reține următoarele:

I. Analiza admisibilității în principiu

Instanța constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul că:

1. Sesizarea în condițiile art. 519 Cod procedură civilă are loc în cadrul unui litigiu aflat pe rolul Curții de Apel Oradea, instanță competentă să soluționeze cauza în recurs.

2. Instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție judecă prezenta cauză în ultimă instanță, având în vedere că este vorba de un litigiu în materia contencios administrativ, iar cauza se află în stadiul procesual recurs în fața curții de apel.

3. De lămurirea modului de interpretare a prevederilor art. I alin. (1) din O.U.G. nr. 92/2020 depinde soluționarea cauzei în legătură cu care s-a formulat sesizarea.

Astfel, obiectul acțiunii îl constituie obligarea pârâtei la decontarea sumelor solicitate pentru luna septembrie 2020, respectiv suma de 331846 lei reprezentând 41.5% din salariul de bază brut corespunzător locurilor de muncă ocupate în cadrul recurenței reclamante.

Instanța de fond s-a pronunțat asupra acestei chestiuni de drept în sensul că dacă legiuitorul ar fi intenționat acordarea acestei facilități pentru oricare lună, dar pentru maxim 3 luni, din cadrul perioadei stării de alertă, ar fi precizat expres acest lucru, respectiv nu ar fi folosit termenul de "*perioadă*", care desemnează un interval de timp continuu, în cazul acesta, de 3 luni de zile, iar nu mai multe intervale distincte de câte o lună, cum susține reclamanta.

În plus, prima instanță a mai reținut că și din punct de vedere gramatical, reclamanta citește eronat dispozițiile art. 1 din O.U.G. nr. 92/2020, considerând că sintagma "*în perioada stării de urgență sau alertă*", care precede predicatul "*beneficiază*", se referă la perioada pentru care este acordată facilitatea, însă, în realitate, această sintagmă individualizează perioada în care angajatorii nu au beneficiat de prevederile art. XI din O.U.G. nr. 30/2020.

A mai reținut prima instanță că un argument similar poate fi dedus și din prevederile alineatului (2) al art. I din O.U.G. nr. 92/2020, potrivit cu care: *angajatorii prevăzuți la alin. (1) au obligația menținerii raporturilor de muncă până la data de 31 decembrie 2020, cu excepția lucrătorilor sezonieri.*

În acest sens, prima instanță a statuat în sensul că dacă legiuitorul ar fi urmărit ca facilitatea să fie acordată oricând în perioada stării de alertă (de exemplu, inclusiv în cursul lunii ianuarie 2021), ar însemna ca, pentru un angajat care a fost angajat după data de 31 decembrie 2020, obligația de a-i menține raporturile de muncă până la data de 31 decembrie 2020 să fie imposibil de îndeplinit. Or, legea se interpretează în sensul în care produce efecte juridice, iar nu în sensul în care nu produce niciun efect.

În ceea ce privește dispozițiile cuprinse în preambulul ordonanței de urgență, invocate de reclamantă în sprijinul interpretării date de către aceasta, instanța de fond a constatat că, singure, acestea nu pot sta la baza unei asemenea interpretări. Astfel, tribunalul a arătat că este real că ordonanța instituie facilități menite să asigure un ajutor financiar acordat angajatorilor pentru susținerea plății salariilor angajaților, contribuind astfel la reducerea efectelor sociale negative determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, efecte care subzistă pe întreaga perioadă a stării de alertă, însă nimic nu oprește legiuitorul să limiteze efectele în timp ale facilităților pe care le acordă, fiind la latitudinea acestuia să stabilească măsurile de relansare a activității economice și perioada pentru este posibilă și oportună acordarea acestor facilități din bugetul asigurărilor pentru șomaj.

Mai mult, prima instanță a constatat că potrivit preambulului O.U.G. nr. 92/2020, la emiterea acesteia s-a avut în vedere că măsurile de protecție anterioare expiră la data de 31.05.2020, deci, este clar că măsurile adoptate prin prezenta ordonanță se stabilesc pentru a asigura continuitatea sprijinirii angajaților și angajatorilor, începând cu data de 01.06.2020, *în continuare pentru o perioadă de 3 luni consecutiv.*

În plus, tribunalul a observat că, ulterior datei de 10 august 2020, s-au aplicat prevederile O.U.G. nr. 132/2020, care se acordă și în prezent, de unde rezultă cu atât mai puternic cuvânt că prevederile O.U.G. nr. 92/2020 sunt prevederi cu aplicabilitate limitată în timp.

Referitor la dispozițiile Ordinului președintelui Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă nr. 457/2020 privind aprobarea modelului documentelor prevăzute de art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2020 pentru instituirea unor măsuri active de sprijin destinate angajaților și angajatorilor în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative, de asemenea invocate de reclamantă, instanța de fond a constatat că acestea nu prevăd posibilitatea depunerii documentelor în oricare lună a stării de alertă, ci dimpotrivă, instituie modele de documente, exemplificând chiar în mod expres depunerea acestora pentru lunile iulie și august 2020 (în cazul contribuabililor care declară trimestrial obligațiile fiscale aferente veniturilor din salarii și asimilate salariilor). Astfel, se arată: "spre exemplu, în cazul în care se solicită decontarea pentru lunile iulie și august din cadrul trimestrului III, se completează o singură cerere cu câte un rând pentru fiecare lună în parte."

În recursul formulat împotriva sentinței recurate, recurenta reclamantă a invocat, în cadrul criticilor de nelegalitate subsumate motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C.pr.civ. nelegalitatea hotărârii recurate prin prisma faptului că facilitatea instituită prin art. I alin. (1) din O.U.G. nr. 92/2020 este valabilă pe întreaga perioadă a stării de urgență, respectiv alertă, orice altă interpretare fiind, în opinia recurente, contrară scopului pentru care actul normativ a fost adoptat.

Așadar, de modul de soluționare a chestiunii de drept menționate anterior depinde soluția asupra căii de atac formulate de recurenta reclamantă, astfel că este îndeplinită condiția privind relația de dependență între chestiunea de drept și modalitatea de soluționare a fondului cauzei.

4. În ceea ce privește condiția privind noutatea chestiunii de drept, instanța de recurs constată că și aceasta este îndeplinită, întrucât, la nivelul examenului jurisprudențial efectuat de către instanță nu rezultă că s-a cristalizat încă o jurisprudență unitară și constantă în legătură cu chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită, situație care justifică interesul în formularea unei cereri pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în scopul prevenirii apariției unei practici neunitare. De asemenea, instanța constată că asupra acestei chestiuni de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a mai pronunțat printr-o altă hotărâre.

6. Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

II. Expunerea succintă a litigiului

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Bihor – Secția a III-a Contencios administrativ și fiscal la data de (...), reclamanta (...), în contradictoriu cu pârâta (...), a solicitat anularea (...) prin care s-a respins cererea de decontare ca fiind neîntemeiată și obligarea pârâtei la decontarea sumelor solicitate pentru luna septembrie 2020, respectiv suma de 331.846 lei reprezentând 41.5% din salariul de bază brut corespunzător locurilor de muncă ocupate aferentă lunii septembrie din cadrul societății (...), anularea Deciziei de soluționare a plângerii prealabile având nr. (...) ca fiind neîntemeiată, cu cheltuieli de judecată.

În motivare, reclamanta a arătat, în esență, că avea dreptul de a beneficia de prevederile art. II alin. (2) din Ordonanța de Urgență 92/2020, întrucât face parte dintre angajatorii ai căror angajați au fost în șomaj tehnic, așa cum reiese din anexa nr. 1 la cererea de decontare aferentă lunii septembrie 2020.

Conform susținerilor reclamantei, actul normativ a fost promovat cu scopul de a susține agenții economici și angajații acestora ce au fost afectați de măsurile de prevenire a răspândirii coronavirusului prin acordarea unor indemnizații.

În opinia reclamantei, facilitatea acordată de legiuitor este valabilă pe întreaga perioadă a stării de urgență, respectiv alertă, iar orice altă interpretare ar fi contrară scopului pentru care actul normativ a fost adoptat.

În drept, reclamanta a invocat prevederile O.U.G. nr. 92/2020 și ale Ordinului nr. 457/2020.

Prin întâmpinare, pârâta (...) a solicitat respingerea acțiunii ca fiind netemeinică și nefondată.

În motivare, pârâta a susținut, în esență, că ținând cont de dispozițiile art. I alin. (1) din OUG nr. 92/2020 coroborate cu prevederile art. 2552 din Legea nr. 287/2009 privind Codul Civil republicată, cu modificările și completările ulterioare, cele trei luni sunt consecutive, termenul, respectiv perioada pentru care se cuvin sumele, începe să curgă de la data de 1 iunie 2020.

Pârâta a arătat că potrivit prevederilor art. I alin. (1) din O.U.G. nr. 92/2020, măsura de 41,5% s-a acordat începând cu data de 1 iunie 2020, pe o perioadă de 3 luni - iunie, iulie și august 2020 - prevederile art. 2552 din Legea nr. 287/2009 privind Codul Civil republicată, , care vizează calculul termenelor procedurale la modul general, fiind incidente în speță.

În drept, pârâta a invocat art. 205 C.proc.civ..

Prin sentința nr. (...), Tribunalul Bihor a respins ca nefondată cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta (...), în contradictoriu cu pârâta (...), având ca obiect anulare act administrativ (adresa nr. (...) și adresa nr. (...)), precum și obligație de a face (obligarea pârâtei la decontarea sumelor reprezentând 41, 5% din salariul de bază brut corespunzător locurilor de muncă ocupate aferentă lunii septembrie) și a respins cererea reclamantei având ca obiect cheltuieli de judecată.

Împotriva sentinței nr. (...) a declarat recurs recurenta-reclamantă (...), solicitând admiterea recursului, casarea sentinței atacate și, în rejudecare, admiterea acțiunii, cu cheltuieli de judecată.

În motivare, recurenta-reclamantă a arătat, în esență, că în conformitate cu prevederile art. II alin. (2) din Ordonanța de Urgență 92/2020, avea dreptul de a beneficia de facilitățile acordate. Recurenta reclamantă a invocat, în cadrul criticilor de nelegalitate subsumate motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C.proc.civ. nelegalitatea hotărârii recurate prin prisma faptului că facilitatea instituită prin art. I alin. (1) din O.U.G. nr. 92/2020 este valabilă pe întreaga perioadă a stării de urgență, respectiv alertă, orice altă interpretare fiind, în opinia recurente, contrară scopului pentru care actul normativ a fost adoptat.

În drept, recurenta a invocat art. 483 și art. 488 alin. (1) pct. 8 C.proc.civ.

Intimata-pârâtă (...), prin întâmpinare, a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

În motivare, intimata a arătat, în esență, că interpretarea dispozițiilor art. I alin. (1) din O.U.G. nr. 92/2020 dată de către (...), sub aspectul intervalului de timp în raport cu care poate fi formulată cererea de decontare, este cea corectă din punct de vedere gramatical, teleologic și semantic.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

1. Punctul de vedere al recurente (...)

Recurenta arată că intimata (...) și Tribunalul Bihor - Secția a III-a Contencios Administrativ și Fiscal, care a judecat cauza pe fond au interpretat expresia "pentru o perioadă de trei luni" prevăzută de O.U.G. nr. 92/2020 în sensul că acest sprijin se acorda pe o perioada consecutiva de trei luni, respectiv iunie, iulie și august 2020.

O altă interpretare a textului de lege, însă în alt dosar, este în sensul că această facilitate este valabilă pe întreaga perioada a stării de alertă, adică poate cuprinde și alt interval față de iunie-august 2020.

Consideră recurenta că în interpretarea textului de lege, având în vedere că ordonanța nu prevede în mod expres că ar fi vorba despre o perioadă consecutivă, trebuie avut în vedere principiul ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus. De asemenea, în opinia recurente, trebuie avut în vedere și principiul potrivit căruia normele de drept se interpretează în sensul de a produce efecte și de a atinge scopul pentru care actul normativ în cauza a fost adoptat.

Susține recurenta că lămurirea acestei probleme de drept prezintă importanță majoră având în vedere că în România există mulți angajatori în situație similară și prin interpretarea diferită dată de instanțele judecătorești se creează un regim discriminatoriu între angajatorii care au solicitat acordarea acestui sprijin.

2. Punctul de vedere al intimatei (...)

În opinia intimatei, textul legal al art. I alin. (1) din OUG nr. 92/2020 stabilește cu suficientă claritate că, de această măsură se poate beneficia "începând cu data de 1 iunie 2020 (...) pentru o perioadă de trei luni", așadar măsura poate fi accesată doar pentru un interval de 3 luni de la data de 01.06.2020, deci pentru 3 luni consecutive, iar nu pentru oricare 3 luni ale anului 2020.

Conform susținerilor intimatei, în sprijinul acestei interpretări vin și mențiunile din preambulul O.U.G. nr. 92/2020, conform cărora la emiterea acesteia s-a avut în vedere că măsurile de protecție anterioare expiră la data de 31.05.2020, deci, este clar că măsurile adoptate prin O.U.G. nr. 92/2020 se stabilesc pentru a asigura continuitatea sprijinirii angajaților și angajatorilor, începând cu data de 01.06.2020, în continuare pentru o perioadă de

3 luni consecutiv. A învedereat instanței intimată că ulterior datei de 10 august 2020 s-au aplicat prevederile O.U.G nr. 132/2020, care se acordă și în prezent (încă o perioadă de până la 3 luni de la expirarea stării de alertă).

Potrivit intimatei, din punct de vedere semantic, dacă legiuitorul ar fi intenționat acordarea acestei facilități pentru oricare lună, dar pentru maxim 3 luni, din cadrul perioadei stării de alertă, ar fi precizat expres acest lucru, respectiv nu ar fi folosit termenul de “perioadă”, care desemnează un interval de timp continuu, în acest caz, de 3 luni de zile, iar nu mai multe intervale distincte de câte o lună.

Totodată, în opinia intimatei, dacă legiuitorul ar fi urmărit ca facilitatea să fie acordată oricând în perioada stării de alertă, ar însemna că, pentru un angajat care a fost angajat după data de 31 decembrie 2020, obligația de a-l menține raporturile de muncă până la data de 31 decembrie 2020 să fie imposibil de îndeplinit. Or, legea se interpretează în sensul în care produce efecte juridice, iar nu în sensul în care nu produce niciun efect.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată

1. Problema de drept asupra căreia se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile:

„Care este momentul de început al cursului termenului de 3 luni prevăzut de art. I alin. (1) din O.U.G. nr. 92/2020?”.

2. Norme de drept interne relevante pentru analiză:

Potrivit art. I alin. (1) din O.U.G. nr. 92/2020, forma în vigoare la data formulării răspunsului la cererea recurentei reclamante, „Începând cu data de 1 iunie 2020, angajatorii ai căror angajați au beneficiat de prevederile art. XI alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul protecției sociale în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 59/2020, cu completările ulterioare, precum și angajatorii ai căror angajați au avut contractele individuale de muncă suspendate în conformitate cu prevederile art. 52 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și nu au beneficiat de prevederile art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 59/2020, cu completările ulterioare, în perioada stării de urgență sau alertă, beneficiază, pentru o perioadă de trei luni, de decontarea unei părți din salariu, suportată din bugetul asigurărilor pentru șomaj, reprezentând 41,5% din salariul de bază brut corespunzător locului de muncă ocupat, dar nu mai mult de 41,5% din câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2020 nr. 6/2020, cu modificările ulterioare.”

3. Jurisprudența Curții de Apel Oradea

La nivelul Curții de Apel Oradea a fost identificată o singură hotărâre judecătorească pronunțată asupra chestiunii de drept a cărei lămurire se cere, respectiv Decizia nr. (...) pronunțată de curtea de Apel Oradea – Secția de contencios administrativ și fiscal în dosar nr. (...).

Prin hotărârea menționată s-a statuat că perioada de 3 luni menționată de prevederile art. I alin. (1) din O.U.G. nr. 92/2020 reprezintă o perioadă clar determinată, continuă, cuprinsă între 01.06.2020 și 31.08.2020.

4. Jurisprudență la nivel național relevantă pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei

La nivel național nu a fost identificată practică judiciară în materie.

5. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate:

Instanța apreciază că interpretarea prevederilor art. I alin. (1) din O.U.G. nr. 92/2020 se impune a fi făcută prin prisma motivelor care au determinat adoptarea Ordonanței de urgență și nu independent de acestea.

Raportându-ne la considerentele care au determinat adoptarea O.U.G. nr. 92/2020, se impune a se observa că unul dintre motive l-a reprezentat încetarea la data de 31.05.2020 a aplicabilității măsurilor adoptate în perioada stării de urgență și de alertă în scopul diminuării efectelor negative ale situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-COV 2 asupra pieței muncii.

În acest scop, al continuității măsurilor adoptate anterior, s-a prevăzut prin dispozițiile art. I din O.U.G. nr. 92/2020, că angajatorii ai căror angajați au beneficiat de prevederile art. XI alin. (1) din O.U.G. nr. 30/2020, precum și angajatorii ai căror angajați au avut contractele individuale de muncă suspendate, în conformitate cu prevederile art. 52 alin. (1) lit. c) din Codul Muncii și nu au beneficiat de prevederile art. XI din O.U.G. nr. 30/2020, în perioada stării de urgență sau alertă, beneficiază pentru o perioadă de trei luni, de decontarea unei părți din salariu, suportată din bugetul asigurărilor pentru șomaj, reprezentând 41,5 % din salariul de bază brut corespunzător locului de muncă ocupat, dar nu mai mult de 41,5 % din câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2020 nr. 6/2020 cu modificările ulterioare.

Așadar, perioada de trei luni menționată de dispoziția legală invocată, reprezintă o perioadă clar determinată, continuă, termenul de 3 luni prevăzut de lege începând să curgă la data de 01.06.2020 și cuprinzând lunile iunie, iulie și august ale anului 2020.

Întrucât luna septembrie 2020, pentru care recurenta reclamantă a solicitat în temeiul O.U.G. nr. 92/2020 sprijinul financiar, nu este cuprinsă în intervalul de trei luni reglementat de ordonanță, sprijinul prevăzut de legiuitor nu poate fi acordat pentru această lună.

Pentru toate aceste considerente, instanța va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept enunțate.

În baza art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, cauza va fi suspendată până la pronunțarea hotărârii prealabile.

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII D E C I D E:

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Care este momentul de început al cursului termenului de 3 luni prevăzut de art. I alin. 1 din OUG 92/2020?”.

Dispune înaintarea prezentei încheieri la care se atașează înscrisurile relevante, către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Dispune suspendarea judecării recursului conform prevederilor art. 520 alin. 2 C.proc.civ..

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică azi, (...).

Președinte,
(...)

Judecător,
(...)

Judecător,
(...)

Grefier,
(...)

Red. jud. – V.A./ (...);

Thred. - V.A./5 ex./ (...);

Emis 2 comunicări către:

- recurenta-reclamantă (...)

- intimata-pârâtă (...)